

Op bezoek bij Jos van Dorp in De Lier

Tekst en foto's: Aviculture-Europe

Links:

De hoofdstraat en tevens winkelstraat van De Lier met de kerktoren, bekend als de Lierse Dom, die in de 14^e eeuw werd gebouwd, maar waarvan in 1572 de uivormige torenspits na waarschijnlijk een blikseminslag, volledig afbrandde.

Rechts: Het wapen van de voormalige zelfstandige gemeente De Lier.

Jos en z'n vrouw Riet zijn oorspronkelijk afkomstig uit Delft en na hun huwelijk woonden ze eerst in een klein huisje in de Delftse binnenstad, waarna ze in 1989 een huis in De Lier kochten. De Lier ligt zo'n 10 km ten Zuid Westen van Delft en maakt tegenwoordig deel uit van de gemeente Westland. De plaats De Lier heeft zo'n 12,5 duizend inwoners en is gelegen tussen de glastuinbouw en de weilanden, waar de koeien volop grazen.

Zijn vader hield vroeger tropische vogels, maar Jos vond dat allemaal te schuw om beet te pakken. Zijn keus viel op vissen, en met name het fokken van allerlei guppen in verschillende kleuren, ofschoon zijn voorkeur eigenlijk naar duiven uitging, maar zijn moeder vond dat duiven maar troep gaven. Jos vertelt dat er bij hem in de buurt een achtertuin van een woning niet werd gebruikt en daar had hij met zijn vriendjes een hut gebouwd, waar hij zich met zijn vrienden zo thuis voelde, dat hij er een paar duiven in ging houden, want in die tijd kwam hij ook in de duivenwinkel van Jan Koster in de binnenstad van Delft op het Vrouwjutteland; daar kon je de duiven in hokjes bewonderen. Jammer genoeg werd de hut van Jos en z'n vrienden ontdekt door de eigenaar van die ongebruikte tuin en niet omdat die man er zelf bezwaren tegen had, maar het waren weer andere burens die hadden geklaagd. Dat speelde zich af tijdens Jos z'n jeugd in Delft, zodat er pas weer duiven kwamen, toen hij zich na z'n trouwen goed en wel had gevestigd in De Lier, volgens het aloude principe van **"Huisje Boompje Beestje"**.

Rechts: Een mooi strak duivenhok in de achtertuin van Jos en Riet.

Zijn eerste duif kwam hem letterlijk aangewaaid; het was een tilduif die tijdens een windvlaag tegen de voorruit van hun woning werd gekwakt. Jos en Riet ontfermden zich over de duif en gaven hem de naam "de Zwerver". Wat later kreeg hij van zijn vader ter aanvulling wat boeren Pauwstaarten cadeau en zo begon het allemaal.

Pas nadat hij op de tentoonstelling van de EZHSV in Den Haag had rondgekeken en later bij Avicultura in de Houtrust in Den Haag, werd zijn belangstelling pas echt serieus gewekt en werd de Indiase Pauwstaart zijn ideaal, een duif met veel sieraden en aantrekkelijkheden. Maar hoe kom je dan aan kwaliteit, aan echt mooie duiven? Het moesten witten zijn, die spraken hem het meest aan.

Links: Dit moet in het begin van de jaren 1990 zijn geweest, toen Jim Mullan de eerste witte Indiase Pauwstaart duiven had meegenomen uit Engeland. Op de foto van links naar rechts: Riet van Dorp, Jim Mullan en Jos van Dorp. Foto: Archief J.v.Dorp.

Bij de Avicultura tentoonstelling kwam hij in contact met de bekende Engelse fokker en duivenvriend Jim Mullan, die jaarlijks alle belangrijke shows in de wereld en ook in Nederland bezocht en waarvan bekend was, dat hij ook goede contacten in de USA had. Dus stapte Jos op hem af en gaf hem geld mee om voor hem goeie duiven te kopen in Amerika. Dat had Jim Mullan nog nooit meegemaakt, iemand die hem vooruit geld meegaf, dat moest toch wel iemand zijn die je echt vertrouwde. Het was tekenend voor die tijd, de liefhebberij werd gezien als een vriendenclub met héél veel onderling vertrouwen, waar men zich thuis voelde, men zich voor 100% voor elkaar en voor de hobby inzette. In ieder geval werden Jos en Jim hiermee de grootste vrienden en stapten Jos en Riet hiermee de internationale wereld van de Indiase Pauwstaart binnen.

Via Jim Mullan nam Jos contact op met de Indian Fantail Club in Engeland en kwam terecht bij Eddy Green, een topfokker die hem allerhartelijkst ontving en waar hij eigenlijk mocht "uitzoeken". Eddy had een schitterende collectie Indiase Pauwstaarten van wel 200 stuks, die duidelijk ver boven het gemiddelde niveau uitstaken, door hun grotere en steviger staart en de exceptionele body presentatie.

Rechts: Koppel Indiase Pauwstaarten. Tekening van Diana Jacky (USA) uit 1981, gemaakt voor de duivenkalenders.

Volgens Diana Jacky is er sinds 1981 veel veranderd in de USA met het type en de standaard van de Indiase Pauwstaart. Men wil thans in de States de Indiase Pauwstaart veel groter en vleziger, terwijl in Europa, nog steeds de voorkeur wordt gegeven aan het oude, minder extreme type, zoals hiernaast is afgebeeld. Dit heeft tot gevolg gehad dat een aantal fokkers zich in de USA

van de club hebben afgescheiden. Deze nieuwe club zet zich in voor de Mindian, dat is in feite de Miniatuur Indiase Pauwstaart en te vergelijken met het oude type Indiase Pauwstaart. De Mindian is slechts de helft tot hooguit twee/derde van de grootte van de huidige Indiase Pauwstaart en heeft in de States veel aanhangers gekregen.

In Nederland werd Jos uiteraard lid van de Indiase Pauwstaartclub en van de EZHSV, dé toonaangevende vereniging voor sierduivenliefhebbers in de regio. Jos fokte ondertussen een aardige verzameling Indiase Pauwstaarten bij elkaar en verruimde zijn blik steeds verder. Hij nam deel aan de show in Doncaster (GB), de National Championship Show, waar hij de beste witte Indiase Pauwstraat bleek te hebben. Daar ontmoette hij ook Richard Zawiasa een andere (Engelse) topfokker van Indiase Pauwstaartduiven en net als Jim Mullan, is Richard een goede vriend van Jos en Riet gebleven.

Ondertussen was de sierduivenhobby van Jos eigenlijk ook de hobby van zijn vrouw Riet geworden. Ze gingen samen naar alle clubdagen. De shows in binnen- en buitenland bezochten ze altijd samen en met elkaar deden ze ook jarenlang het secretariaat van de Indiase Pauwstaartclub.

Toen Jos de taak op zich nam van duivencommissaris van Avicorni (samenwerking tussen Avicultura en Ornithophilia) was het uiteraard Riet die de computertaak deed, het invoeren van de sierduiven voor de catalogus. Overigens was Riet al jaren daarvoor actief op het secretariaat van Avicultura, bij het verwerken van predicaaten en wat er zoals meer op een show komt kijken, van opbouwen tot voeren.

Links: Jos is een fanatieke Marathonloper, waar hij het hele jaar hard voor traint. Hij neemt eigenlijk geen genoegen met amateurtijden, waardoor hij nog wel eens wat blessures oploopt. Tijdens de Marathon Rotterdam probeert Jos altijd zijn beste prestatie van het jaar te leveren.

Foto: Archief J.v.Dorp.

Rechts: Een andere grote hobby van Jos is zijn motorfiets en het is logisch dat hij zich daarmee graag verplaatst. Hij gaat ermee naar zijn werk en bezoekt ermee de duivenshows. Dat deed hij ook toen hij de kooien voor de Aviculture Show 2000 hielp opbouwen in de Darling Marked, in Rijswijk (ZH).

Maar aan het einde van een dag hard werken, bleek dat zijn motorfiets (zie boven), die buiten keurig op slot stond, was verdwenen. En dat kostte hem, ondanks de verzekering een aardige cent.

Links: De winnende Indiase Pauwstaart van de Doncaster show in 1992 was van Jos van Dorp. Dit schilderij, dat cadeau is gedaan door Simon van Leyen, werd door een bevriende artiest gemaakt.

Rechtsonder: De Jan Giesbers Prijs voor de Fraaiste Sierduif, een Indiase Pauwstaart, wit v/o, 97 punten, op 10 januari 2002, gewonnen door Jos van Dorp op de Avicultura Show in Den Haag. De Jan Giesbersprijs is de hoogste en mooiste ereprijs die je als duivenliefhebber kunt behalen.

De laatste jaren vragen de opgroeiende kinderen van Jos en Riet (twee prachtige dochters) wat meer aandacht, dat is logisch, maar het was ook de afstand door de verhuizing van Avicultura naar Utrecht en door een drukkerse baan van Jos, waardoor de betrokkenheid met die show verminderde. Ze zijn nog steeds heel actief met de duivenhobby, weliswaar met andere rassen en iets andere activiteiten.

Zo maken ze samen nog steeds de catalogus van de SIS - de Speciaalclub van Iberische Sierduivenrassen - en helpt Riet met het invoeren van de predikaten tijdens de Eerste Zuid-Hollandse Sierduivenliefhebbers Vereniging EZHSV.

Stilzitten is er nog steeds niet bij, want als je witte bruidsduiven zoekt, dan kun je terecht bij Riet van Dorp.

Witte Postduiven

Deze witte postduiven waren oorspronkelijk bedoeld als voedsterduiven voor het grootbrengen van de jongen voor de andere rassen. Op dit moment heeft Riet daarmee een aparte bezigheid ontwikkeld. Zij neemt ze mee naar huwelijken waar ze dienst doen als bruidsduiven. Met 7 duiven gaat ze dan naar een stadhuis of kerk, waar de huwelijksplechtigheid plaatsvindt, waarna ze het bruidspaar ieder een duif in de hand geeft die ze daarna gezamenlijk de vrijheid geven. Het is een handeling, die erg gewaardeerd wordt en symbolisch is voor de liefde. Riet heeft hier veel plezier in omdat het leuk werk is, het levert prachtige foto's op en iedereen is immers blij en vrolijk bij zo'n gelegenheid. Tegenwoordig wordt er ook nog al eens gebeld door een uitvaartcentrum, want ook voor zo'n afscheid vindt men het passend om in plaats van witte ballonnen, witte duiven los te laten vliegen bij een begrafenisplechtigheid.

Links: Riet met haar Bruidsduifjes: Wat is er nu romantischer dan 7 witte duiven los te laten na de huwelijksplechtigheid?

Maak je geluk compleet! Lees over onze duiven en onze werkwijze op:

<http://www.hetbruidsduifje.nl/>

Rechts: Dit waren er iets meer dan 7, maar dat is dan ook bij de Familie van Dorp thuis in De Lier, waar de witte duiven dagelijks hun training krijgen om gezond en in conditie te blijven.

De duivenrassen van Jos en Riet van Dorp

Indiase Pauwstaart

Zoals hierboven reeds aangehaald, waren de Indiase Pauwstaarten hun eerste echte sierduivenras. Vandaar dat we er hier iets meer over willen vertellen.

De Indiase Pauwstaart komt oorspronkelijk uit India en was groter dan de andere, reeds bekende Pauwstaartrassen. Er bestaat een verhaal over, en dat blijft een verhaal, geloof het of geloof het niet. In 1926 zou een schip vanuit India deze duiven als "bijlading" naar de USA hebben gebracht. Deze duiven waren bedoeld om tijdens de reis als slangenvoer te dienen voor het hoofdtransport bestaande uit 4 Pythons bestemd voor de San Diego ZOO, Californië USA. Bij aankomst waren er precies nog twee Indiase Pauwstaarten over die een zodanige indruk maakten op de verzorgers van die San Diego ZOO, dat men besloot ermee te gaan fokken.

Links: Deze zwarte Indiase Pauwstaart werd gefotografeerd tijdens de N.P.A. Grand National 1998, San Bernardino, Ca. USA.

Rechts: Deze schitterende zwarte Indiase Pauwstaart van Jos van Dorp, werd op zijn hok gefotografeerd in maart 2002.

Links: Jos in zijn hok, waar hij de staart van een van zijn beste witte Indiase Pauwstaarten toont en met name hoe hij ze rangschikt.

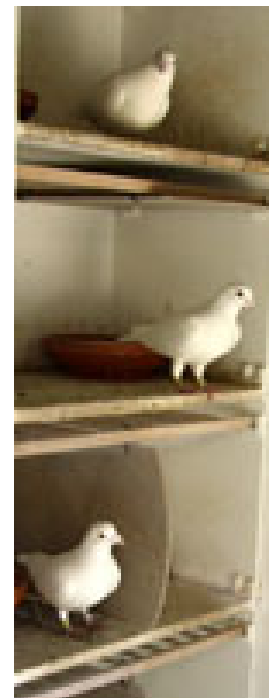
Op dit moment kunnen we er gerust vanuit gaan dat de USA het land van perfectie van de Indiase Pauwstaart is. Er zijn daar veel fokkers, het ras is enorm populair en wordt in grote aantallen geshowd. We moeten een voorbehoud maken, namelijk dat we rekening moeten houden met de verschillende fokrichtingen die er inmiddels in de USA zijn qua grootte. De Indiase Pauwstaart is een zeer vitale duif met meerdere aandachtspunten op structuurgebeid,

zoals de staart, de punt- of schelpkap en de voetbevedering. Dit ras is niet schuw en is niet direct een vliegduif, waardoor je als liefhebber volop kunt genieten van dit ras, wat we inmiddels in heel wat kleuren en tekeningvariëteiten tegenkomen. Het brengt z'n eigen jongen heel goed groot, maar we moeten voor een goede bevruchting wel bij de meeste Indiase Pauwstaarten iets van de brede staart aan de zijkanten afknippen. En omdat het broedseizoen nu eenmaal vóór de ruiperiode ligt, gevolgd door tentoonstellingen, zal de staart weer volledig in z'n oude glorie zijn hersteld, voor aanvang van de show.

Rechts:

Voedsterduiven zijn eigenlijk niet nodig voor zijn Indiase Pauwstaarten, maar je spaart je duiven er wel mee en je kan dan wat grotere aantallen fokken, waardoor je wat meer aan de vraag kan voldoen. Verder hebben deze witte postduiven als taak om tijdens trouwceremonies en bij rouwplechtigheden te worden ingezet.

Voor het showen is de Indiase Pauwstaart het beste in een ruime loopkooi te bewonderen en te beoordelen en dan nog het liefst met meerdere soortgenoten tegelijk, zoals we dat in het buitenland wel vaker zien.

Rechts: Indiase Pauwstaart, andalusisch blauw. Foto: Archief J.v.Dorp.

Links: Zwarte Indiase Pauwstaart, op de Hannover Show 1991 (D) met een prachtig type, alleen de staart maakt hier een rafelige en incomplete indruk. Foto: Archief J.v.Dorp.

In zo'n "natuurlijke situatie" stelt de duif zich optimaal, laat de gewenste houding en borstpartij zien, met de juiste staartdracht, qua stand en spreiding. Voor de juiste stand kan als regel worden gehanteerd, dat de loodlijn vanuit het oog, juist op de voorbenen moet uitkomen.

Links: Broedend koppel Indiase Pauwstaarten, waarvan de doffer op de voorgrond een prachtig type en juiste kop laat zien. De kleur is poederblauw gekrast. Foto: Archief J.v.Dorp.

**Rechts: Op de voorgrond een bonte, spiegelstaart, Indiase Pauwstaart bij Eddie Green, Llangollen (Wales) 1990.
Foto: Archief J.v.Dorp.**

**Links: Roodschild Indiase Pauwstaart 1990.
Foto: Archief J.v.Dorp.**

Rechts: Bonte spiegelstaart, Indiase Pauwstaart 1990. Foto: Archief J.v.Dorp.

**Linksboven: Diverse kleuren Indiase Pauwstaarten, bij Jos van Dorp in 1990.
Foto: Archief J.v.Dorp.**

**Rechts: Voorgrond; een almondkleurige Indiase Pauwstaart, bij Simon van Leijen.
Foto: Archief J.v.Dorp.**

**Een mooi gerangschikte, z.g. gevouwen staart, staat hier linksboven afgebeeld, terwijl een in Nederland NIET toegestane gevlochten staart, hier rechtsboven staat afgebeeld.
Foto: Archief J.v.Dorp.**

Zoals we van een goede structuurduif mogen verlangen, is dit ras vol bevederd, met een breed geblokt type, forse vertikaal gedragen hals en iets holle staart die tenminste 4 cm boven de kop uitsteekt en minstens een $\frac{3}{4}$ cirkel vormt. Het aantal staartveren is niet bepalend, wel de lengte en breedte. De kop is krachtig, goed gevuld in de voorkop en langwerpig. Voorzien van een schelpkap of een puntkap, zonder rozetten, waarbij de puntkap de voorkeur heeft. Het staartkussen dient vol en goed ontwikkeld te zijn.

De benen hebben een goed gesloten, niet te lange voetbevedering van ca. 5 cm en de gierhakken moeten goed zichtbaar zijn. Als ernstige fouten, gelden een te klein of te smal lichaam, te lage stand, vleugels die de grond raken, op de tenen staand, kop te ver achterwaarts gedragen, de sidderhals, te korte rug, alle mogelijke staarttekortkomingen, inclusief een gevlochten staart.

**Witte Indiase Pauwstaart,
van Jos van Dorp.
Foto: Archief J.v.Dorp.**

**Zwartbonte Indiase Pauwstaart ingezonden
op de N.P.A. Grand National 1998,
San Bernardino, Ca. (USA).**

De hedendaagse Indiase Pauwstaart in Nederland

De speciaalclub van de Indiase Pauwstaart in Nederland telt op dit moment een 16-tal leden. Op de afgelopen Clubshow, bij de Keistadshow in Amersfoort van 2011, werden 27 Indiase Pauwstaarten ingezonden, met als winnaar een jonge doffer, blauw zwartgeband, predicaat 97 punten. Ingezonden door de voorzitter van de IPC, dhr. Gerrit Nijland. Tijdens de laatste bondsshow, ondergebracht bij de Champion Show in Nieuwegein van januari 2012, werden 16 Indiase Pauwstaarten ingezonden, met als winnaar een oude doffer, blauw zwartgeband, predicaat 96 punten. Ook deze duif was weer ingezonden door de voorzitter van de speciaalclub; Gerrit Nijland. Er wordt een leuke variëteit aan kleuren en tekening gefokt in Nederland, zoals o.a. spiegelstaart, schildgetekend, indigo, de Roy en poederblauw. De toetskleur blijkt blauwzwartgeband te zijn, maar het zijn nog steeds de witten die het meest geshowd en gefokt worden.

Voor meer informatie over de Indiase Pauwstaart kunt u contact opnemen met de: Indiase Pauwstaartclub, opgericht op 27-02-1988

secretaris: J. Marcelis, Greef 4, 5071 AH Udenhout.

Tel.: 0031 (0)13 - 5113194

email: jan.marcelis@home.nl

website : <http://www.indiasepauwstaartclub.nl>

De duivenrassen van Jos en Riet van Dorp(vervolg)

Gaditano Kropper, Jiennense en Morrillero

Dit zijn rassen, die zeker een grote showwaarde hebben, maar door de liefhebbers vaak voor hun vliegstyl worden gehouden. Eind jaren 80 en in de jaren 90 werden deze rassen vanuit Spanje in Nederland geïmporteerd. De liefhebberij kwam daar net weer tot bloei, deels in het zuiden van Spanje in de provincie Andalusië, onder de bevoegdheid van de Federation Espanol de Colombiculture. Daarnaast werden er door Nederlandse fokkers en de Nederlndse Speciaalclub voor Iberische Sierduivenrassen veel contacten gelegd met de show in Valls, Tarragona (Spanje) waar een andere organisatie het toen voor het zeggen had, de Association Espanol Avicultura Artistica onder leiding van Ramon Amenos i Cos.

De Gaditano Kropper is een van de oudste Spaanse rassen en dankt zijn naam aan de Zuid Spaanse stad Cadiz, Andalusië (Spanje). Het ras is nauw verwant aan de Marchenero Kropper. Het onderscheid zich echter door zijn vliegstyl, maakt een krachtige indruk, is wat strakker bevederd dan de Marchenero en vooral de tamheid van dit ras valt op. In Spanje laat men de Gaditano gerust los vliegen in de showhal; ze komen daarna gewoon weer terug op hun showkooi.

Links: Een kaki Gaditano Kropper bij Jos van Dorp op de vliegplank.

Boven: Een kaki Gaditano Kropper bij Jos van Dorp op de vliegplank.

Links: Dunkleurige Gaditano Kropper, tijdens de Castropol Show 2008 in Asturias (Spanje).

Giennense

Dit Spaanse ras is van een veel recentere datum, gecreëerd midden vorige eeuw in Jean, Andalusië (Spanje). Het was vooral bedoeld om ermee te vliegen. Toch moest het fierheid uitstralen en streeft men naar een zo strak mogelijk en helder gekleurde duif, die het liefst zo weinig mogelijk overeenkomsten vertoont met een van z'n voorouders, de Gorguero Kropper. Zo wil men bij de Giennense geen ontwikkelde neuswratten zien, of grove oogranden en ook geen verdikking in de ondernek. Toch is het meestal niet te voorkomen dat deze zaken op latere leeftijd naar voren komen. Ondertussen heeft de Giennense alle prachtige vliegeigenschappen van de Gorguero Kropper geërfd en daar mag men best trots op zijn.

Links: Op het dak van Jos van Dorp, zit deze Giennense Kropper, blauwzwart-geband, hij speurt hier het luchtruim af naar duiven die hij kan verleiden. Aan de neusdoppen te zien is deze vogel al iets bejaard, maar daarom niet minder actief.

Even later is die weg ...

... waarbij hij duidelijk de grote vleugels laat zien, opgebouwd uit brede grote slagpennen. Niet zelden heeft dit ras dan ook 11 slagpennen. Hetzelfde geldt voor de staart waarin ook vaak 13 en 14 staartpennen worden aangetroffen.

Rechts: Een holle staart tijdens het vliegen is een typische raseigenschap van de Gorguero Kropper.

Links: Een koppel Jiennense aan het broeden. Op de voorgrond een goudhals doffer en op het nest een blauwzwartgebande duivin.

Rechtsboven: Een blauwzwartgebande Jiennense doffer op de voorgrond met daarachter een qualmond Jiennense duivin op het nest.

Rechts: Goudhals Jiennense doffer, op de vliegplank bij Jos van Dorp.

Boven: Jiennense doffer, blauwschimmel, tijdens de SIS-show in 2009, rond het 20-jarig bestaan van de SIS.

Rechts: Blauwzwartgebande Jiennense duivin, tijdens de Clubdag van de SIS, oktober 2007. Eigenaar: Jos van Dorp.

Morrillero

Een heel bijzonder Spaans duivenras uit de buurt van Murcia. Het is altijd in beweging, vliegt vooral korte trajecten, maakt altijd lawaai door met z'n vleugels te slaan en het meest bijzondere is z'n actie, waarmee het zich van alle andere duivenrassen onderscheidt. Dit ras blaast een krop in de nek wat in enkele gevallen zelfs het formaat van een tennisbal kan aannemen. De Morrillero richt zich daarbij fier omhoog, met afstaande vleugels, klaar om weg te vliegen.

Boven:
Zwartbonte Morrillero,
bij Jos van Dorp.

Rechtsboven: Morrillero
blauwzwartgeband.
Bij Jos van Dorp.

Rechts: Morrillero, zwartbont.
Bij Jos van Dorp.

*Met dank aan de Familie van Dorp, voor
hun medewerking aan dit artikel.
Voor meer informatie over deze
rassen, kunt u terecht bij de SIS.*

Speciaalclub voor Iberische Sierduivenrassen
M. Fehling, C. v.d. Lijnstraat 15 D, 2593 NC Den
Haag, tel.: 06 – 25310779
Email: bolthrower67@hotmail.com

**Links: En dan schiet er toch weer zo'n tilduif door de
lucht, een witte met een gekleurde staart. Dat heet een
NAK bij de tilduiven, ook een schitterende sport.**

Copyright ©2012 Aviculture-Europe.
All rights reserved by VBC.